

siise läks, teist otsa lahtitehha ja siis püsti
sädida. Siis ütles ta:

„Kallid sõbrad! se mäng mis meie tänna
mängime on üks üsna uus mäng, mis teie
weel ial polle mänginud. Waatke, iggaüks
meie seast wiiskab korda möda üht kuldrahha
selle pütta siise, kunni ta täis on. Diisa! hak-
kame peale! Kes meitest wiimse kuldrahha hun-
niko otsa panneb, saab keik selle pütta täie
ommale. Minna tahhan esimesenne olla,” ja
nende sõnnadega wiiskas ta ühhe kuldrahha siise.

„Sedda kuuldes ja nähhes jäid mehed wai-
feks et nende hinge tõmbamist kuulda polnud,
ja watasid kahwatand näoga ühhe teise otsa.

„Noh, hüdis würist, eks se mäng ei olle
teie mele pärrast? Teie ei pea omma sõnna.
Teie ütlesite jo, et olgo mäng mis tahhes, ja
ni kõrge ehk maddal, kui minna arwan, ja
nüüd ei tahha teie mitte. Kas kaaso ei olle
suur kü, mis wõitja siin wõib sada? Teie
ollete mind mitmet puhko waewanud ja sallaja
pilkamisse sõnnu minno ülle rāfinud.”

„Siin nihhutas iggamees õlla ja ütles et
nül ni paljo rahha ei olle, et wõiksid wasto
paina.

„Agga ommeti”, ütles würist, „ollite ni jul-
ged ja ütlesite mulle, et ma ni kõrgeße, kui
iise tahhan, peakß rahha siise pannema. Sead-
ke nüüd, et keik teie laimamissed, kui olleks
mul rahha pudus, mo kõrwa on tulnud; nüüd
näete, omma filmaga kui paljo ehk wāhhā di-
gust teil sellega olli. Ei mitte kehwadusse,
waid tõssise meleparrandamisse polest ollen en-
nast sest lahti teinud ja tahhan ka kindlaks
jāda, kunni ellootsani. Tahhate agga õnne-
likkud perrewannemad olla, tahhate õiget hin-
gerahho sada, oh! siis jätke sedda ārrarikkujat
rahhamāngi mahha, ja tehke enneminne head
neile, kellele abbi tarwis lähhāb, sest neid on ig-
gal aeal ja maal leida.”

„Hābbi ja pahha melega läks iggamees
omma teed ja jātßid nduandjat sest pāwast
sadiß rahhul. Pārrast olli kuulda, et nad om-
ma keskes ni kaua mänginud, kunni firriko-
waeße arruse ollid sanud.